Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 272 630 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X *alias* X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. TODTS**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 november 2020 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 augustus 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 25 oktober 2021.

1.3. Op 26 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran (Iran). Uw vader H. B. had reeds drie kinderen bij zijn echtgenote B. H. voor hij u verwekte bij uw moeder, zijn tweede echtgenote. Uw geboorte was niet gepland. Toen u zeven jaar oud was, haalde uw vader u weg bij uw moeder en kwam u in het gezin van uw vader en uw stiefmoeder terecht. Uw stiefmoeder behandelde u slechter dan haar eigen kinderen. Zo drukte ze een warme lepel tegen uw hand en sloeg ze u zonder dat daar een aanleiding voor was. Toen u twaalf jaar was dwong uw stiefmoeder u om te gaan werken in de bazar. Daar werd u seksueel misbruikt door een van de mannen voor wie u goederen diende te verplaatsen. U had het hier mentaal heel moeilijk mee, ook al omdat u gedwongen werd om in de bazar te werken terwijl u eigenlijk had moeten studeren. In 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 2004-2005 in de westerse kalender) vond u werk in een stoffenwinkel. Uw stiefmoeder B. dwong u om te trouwen met E. A., de dochter van haar zus. U was toen zeventien jaar oud. E. was elf jaar ouder dan uzelf en was eerder al eens gescheiden. U ervaarde het huwelijk met E. als het samenzijn met een soort moeder en u voelde elke keer dat u seksuele betrekkingen met haar had aan als een verkrachting. Na uw legerdienst in 1385 (2006-2007) begon u te werken in een kledingwinkel in de wijk Nazi Abad. Daar leerde u in het voorjaar van 1394 (voorjaar 2015) R. A. kennen. U begon een geheime relatie met haar. Na ongeveer twee of drie maanden van voornamelijk telefonisch contact had u op 21 khordad 1394 (11 juni 2015) voor het eerst seksuele betrekkingen met haar. Ongeveer een maand later biechtte R. u op dat zij getrouwd was met haar neef M. A. Toen u dit te weten kwam, hadden R. en u een hevige ruzie. M. werkte voor de Iraanse autoriteiten en was een trouwe volgeling van ayatollah Khamenei. Hij ging in die hoedanigheid vaak voor langere periodes naar de oorlog in Syrië om daar mee te vechten. U besloot om afstand van R. te nemen, maar u slaagde daar niet in omdat u nu eenmaal verliefd was op haar. Gedurende zes of zeven maanden zag u R. regelmatig. Jullie spraken af in de winkel waar u werkte of bij R. thuis of jullie gingen samen ergens naartoe. Op een woensdagavond was u aan het slapen bij R. thuis toen haar echtgenoot M., van wie u dacht dat hij op dat moment in Syrië zat, onverwacht thuiskwam. M. probeerde met geweld de deur te openen, maar die was van binnenuit afgesloten met een ketting. U begreep aan de manier waarop hij haar naam riep dat M. wist dat er een andere man in zijn huis was. U sprong door het raam van de slaapkamer vanaf de tweede verdieping naar beneden en nam een taxi naar Nowshahr in het noorden van Iran. Daar aangekomen probeerde u R. te bellen, maar haar echtgenoot nam de telefoon op en dreigde ermee u te zullen vermoorden. U belde vervolgens naar uw vader, die u vertelde dat de politie was binnengevallen bij u thuis. Toen u ongeveer een week in Nowshahr was, belde u met uw vriend D. D., die in hetzelfde winkelcentrum werkte als uzelf. Hij zei dat er in de winkel waar u werkte een paar agenten waren langsgekomen die naar u vroegen. De agenten controleerden alle camera's en namen de bewakingscamera van uw winkel mee. Nadat u ongeveer een week of tien dagen in Nowshahr was, besloot u in mehr 1394 (september-oktober 2015) om Iran te verlaten met behulp van een smokkelaar die uw vader voor u regelde. U reisde te voet naar Turkije en daarna via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk naar Nederland, waar u ongeveer in november 2015 aankwam. Men had u verteld dat het beter zou zijn voor u om in Engeland om internationale bescherming te zoeken, maar omdat een smokkelaar uw geld stal, had u geen andere mogelijkheid dan in Nederland om internationale bescherming te verzoeken. Na uw aankomst in Nederland kreeg u van uw vader te horen dat de Iraanse autoriteiten meerdere keren naar u waren komen zoeken en dit in uw eigen huis, in het huis van uw vader, in het huis van uw schoonmoeder en in het huis van uw halfbroers. Uw vader vertelde u ook dat uw voormalige echtgenote E. een klacht tegen u had ingediend bij de Iraanse politie en dit omdat u was vreemdgegaan. U hoorde ook van uw vader dat er oproepingen van de rechtbank bij u thuis zouden zijn toegekomen, maar u weet hierover geen details. Het is uw vader niet gelukt om via zijn echtgenote meer informatie over deze oproepingsbrieven te krijgen. Van D. hoorde u dat de politie verschillende keren naar u kwam zoeken in de winkel waar u werkte. Ook de heer E., de eigenaar van de winkel waar u werkte, werd een keer meegenomen voor verhoor. Omdat u schrik had dat de Nederlandse autoriteiten u zouden terugsturen naar Iran als u de waarheid zou vertellen, loog u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland dat u zich bekeerd had tot het christendom. De Nederlandse autoriteiten hechtten echter geen geloof aan deze bekering en uw verzoek werd ongeveer eind 2017 geweigerd. U leefde vervolgens gedurende een lange periode op straat. Ongeveer in 2020 reisde u gedurende zeven of acht maanden naar Frankrijk, waar u een tweede keer om internationale bescherming verzocht. U verzeilde echter in een Dublinprocedure en werd vanuit Frankrijk

teruggestuurd naar Nederland. Daar sliep u terug op straat. Toen u vervolgens besloot om terug te keren naar Frankrijk, werd u in België gearresteerd omdat u geen geldige verblijfspapieren bijhad. Op 1 december 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. In de zomer van 2021 vertelde uw vader u dat er een zwarte Peugeot 405 bij hem in de straat komt staan van 's morgens tot 's avonds. U vermoedt dat M. A. hierachter zit. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat M. A. u zal vermoorden omdat u seksuele betrekkingen had met zijn echtgenote. Daarnaast vreest u ook dat de Iraanse autoriteiten u zullen opsporen en dit omdat M. voor de Iraanse autoriteiten werkt. Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u een foto van een kopie van uw karte melli (nationale kaart) neer. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelde uw advocate dat de gelogen verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland geen belangrijke rol mogen spelen in de analyse van uw geloofwaardigheid. Zij stelde dat u zich er niet bewust van was dat de asielinstanties vertrouwelijkheid garanderen, dat u acteerde vanuit een wantrouwen voor de autoriteiten en dat u dacht dat u niet het echte relaas moest geven. Uw advocate stelde verder dat u duidelijke en zeer persoonlijke verklaringen aflegde ondanks het feit dat de feiten dateren van zes of zeven jaren geleden en ondanks het feit dat veel zaken gebeurden toen u niet persoonlijk aanwezig was. Uw advocate stelde verder ook dat het zeer moeilijk is voor u om uw paspoort en shenasnameh te verkrijgen omdat uw voormalige echtgenote zeer kwaad is op u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u zich geestelijk en mentaal niet honderd procent voelde en dit omdat u niet weet wat er gaat gebeuren en wat er van uw leven zal worden (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), d.d. 25 oktober 2021, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden ingevuld op de DVZ d.d. 18 december 2020, vraag 1). U legde geen medische attesten neer om uw medische problemen te staven en verklaarde zelf dat u in België nooit hulp gezocht hebt voor uw problemen (NPO, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u in staat was om uw problemen tijdens het onderhoud op een coherente manier uit elkaar te zetten. Bijgevolg hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal geen concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid ernstig aangetast wordt door de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de waarheid vertelde wat betreft de door u aangehaalde motieven tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Nederland. U gaf op het CGVS immers aan dat u in Nederland had verklaard dat u zich bekeerd had tot het christendom (NPO, p. 11). U voegde hieraan toe dat uw bekering tot het christendom niet oprecht was en dat u het louter verzonnen had om zo internationale bescherming te kunnen verkrijgen (NPO, p. 10 en p. 11). U stelde dat u schrik had om in Nederland uw echte verhaal te vertellen omdat u vreesde te zullen worden teruggestuurd naar Iran (NPO, p. 10 en p. 11). Nadat uw verzoek door de Nederlandse autoriteiten geweigerd werd, besloot u om in een nieuw verzoek de waarheid te vertellen en zo uw leven te herbeginnen (NPO, p. 11). Aan deze versie van de feiten kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat u in Nederland om internationale bescherming verzocht omdat u in Iran een clandestiene homoseksuele relatie had met een zekere Mehdi. U verklaarde tegenover de Nederlandse autoriteiten te vrezen dat uw vader of de Iraanse autoriteiten u zouden doden omdat u seksuele betrekkingen had gehad met een man. Deze verklaringen werden door de Nederlandse autoriteiten als ongeloofwaardig ingeschat. Het was pas tijdens uw beroepsprocedure in Nederland dat

u uw bekering tot het christendom opwierp als motief voor uw verzoek, waarbij u deze bekering tot het christendom linkte aan uw seksuele oriëntatie (cf. administratief dossier). Nochtans vermeldde u deze door u aangehaalde homoseksuele betrekkingen niet toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd wat u precies in Nederland tegenover de autoriteiten had verklaard (NPO, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat u de door u in Nederland aangehaalde asielmotieven doelbewust heeft trachten te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Op die manier maakte u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om zicht te krijgen op uw reële situatie. Uw onwil om op een normale manier met de vertegenwoordiger van het Commissariaat-generaal mee te werken, ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid. De vaststelling dat u zich in Nederland herhaaldelijk doelbewust een bepaald profiel heeft aangemeten dat niet overeenstemde met de werkelijkheid enkel en alleen met het oog op het verkrijgen van een verblijfsstatus in Europa, kan bovendien geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor verder op de helling te staan. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland op meerdere vlakken in strijd zijn met de door u aangehaalde asielmotieven in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader u weghaalde van uw moeder T. A. toen u zeven jaar oud was en dat u sindsdien geen contact meer met uw moeder heeft (NPO, p. 5). U voegde hieraan toe dat u opgroeide in het gezin van uw vader en uw stiefmoeder B. H. en dat uw broer en twee zussen enkel langs vaderskant met u verwant zijn (NPO, p. 5 en p. 6). In Nederland legde u echter heel andere verklaringen af. Daar maakte u immers geen gewag van een stiefmoeder en stelde u dat uw vader en moeder nog steeds op hetzelfde adres leven in Teheran (cf. administratief dossier). Bovendien blijkt uit de verklaringen die u in Nederland aflegde ook niet dat uw broer en twee zussen enkel langs vaderskant met u verwant zouden zijn (cf. administratief dossier). De vaststelling dat de verklaringen die u in Nederland aflegde met betrekking tot uw gezinssituatie niet overeenstemmen met wat u hierover in België verklaarde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in Iran samenleefde met uw vader en stiefmoeder B. H. Dat aan het huwelijk van uw vader met uw stiefmoeder B. H. geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkel document neerlegde om dat huwelijk of zelfs maar Bibi's identiteit te staven. Zo beschikt u niet over de shenasnameh van uw vader waaruit zijn huwelijk met B. H. zou moeten blijken en beschikt u evenmin over een huwelijksakte van uw vader met B. H. (NPO, p. 22). U legt ook geen huwelijksakte van uw vader en moeder neer en beschikt niet over documenten waaruit zou moeten blijken dat uw ouders niet langer getrouwd zijn. Evenmin maakte u dergelijke documenten over aan het Commissariaat-generaal na afloop van het persoonlijk onderhoud en dit ondanks uw belofte uw best te zullen doen deze documenten te bekomen (NPO, p. 23). Uw verklaring dat Bibi niet wilt dat hij te veel contact met u heeft, volstaat niet om het ontbreken van deze documenten te verklaren (NPO, p. 5). Volgens uw verklaringen houdt u immers zowel via telefoon als via WhatsApp contact met uw vader in Iran (NPO, p. 7). Bovendien stuurde uw vader u voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud een kopie van uw Karte Melli door (NPO, p. 8). Er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u (een kopie van) uw vaders eigen huwelijksakte en shenasnameh zou kunnen neerleggen om uw relaas te staven. Uw nalaten ter zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook bevreemdende verklaringen af om het ontbreken van uw vaders huwelijksakte te verklaren. Zo verklaarde u zodra deze documenten ter sprake kwamen spontaan dat het heel moeilijk zou zijn om de huwelijksakte van uw vader te vinden (NPO, p. 23). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom dit zo moeilijk was, bleek u hierop geen antwoord te kunnen geven. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat het u niet duidelijk was of u de eerste dan wel de tweede huwelijksakte aan uw vader diende te vragen (NPO, p. 23). Dat u enerzijds pertinent zeker weet dat u de huwelijksakte van uw vader maar moeilijk zal kunnen bemachtigen terwijl u anderzijds niet op een eenduidige en coherente manier kan verklaren waarom dat zo is, sterkt alleen maar het vermoeden dat het door u geschetste huwelijk van uw vader met B. H. nooit heeft plaatsgevonden. Door het geheel van bovenstaande argumenten, namelijk (i) de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw gezinssituatie in Iran tijdens uw persoonlijke onderhouden in Nederland en België, (ii) het ontbreken van documenten om het huwelijk van uw vader met B. H. te staven en (iii) uw bevreemdende verklaringen om het ontbreken van deze documenten te verklaren, dient te worden geconcludeerd dat aan het huwelijk van uw vader met B. H. geen geloof gehecht kan worden. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw eigen huwelijk met E. A. ernstig op de helling te staan. Volgens uw verklaringen was E. immers de nicht van B. en kwam uw huwelijk met E. enkel tot stand omdat Bibi hierop aandrong (NPO, p. 5). Dat bij uw huwelijk met E. A. de nodige vraagtekens dienen geplaatst te worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkel document neerlegde om het bestaan van dit huwelijk te staven. Zo legt u geen shenasnameh neer waaruit uw huwelijk met E. zou kunnen blijken en

beschikt u evenmin over een huwelijksakte (NPO, p. 9). Uw verklaring dat deze documenten zich nog steeds in het huis van uw voormalige echtgenote bevinden, is geen afdoende verklaring om het ontbreken ervan te verklaren. Volgens uw verklaringen staat uw voormalige echtgenote immers nog steeds in contact met haar tante B. H., de echtgenote van uw vader (NPO, p. 9). Aangezien uw vader (i) nog steeds in contact staat met u, (ii) een kopie van uw karte melli doorstuurde vanuit Iran en (iii) volgens uw verklaringen getrouwd is met B. H., kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u via uw vader een kopie van uw shenasnameh en huwelijksakte zou kunnen bemachtigen. Uw nalaten ter zake ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw huwelijk met E. A. Het is in dit verband ook belangrijk om op te merken dat u ook vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de afwikkeling van uw huwelijk met E. na uw plotse vertrek uit Iran. Zo wist u niet of u ooit uit de echt bent gescheiden met E. en wist u evenmin of zij hiertoe ooit een procedure had opgestart in Iran (NPO, p. 8). Nochtans staat E. volgens uw verklaringen nog steeds in contact met de echtgenote van uw vader en kunnen op dit punt dus wel degelijk meer specifieke verklaringen van u verwacht worden. Uw vage en weinig concrete verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van het door u geschetste huwelijk met E. verder onderuit. Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met E. A. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw geheime relatie met R. A. ernstig op de helling te staan. Het was immers om aan uw huwelijk met E. te ontsnappen, dat u inging op R.'s avances (NPO, p. 13). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook uw verklaringen over uw verboden relatie met R. A. maar moeilijk konden overtuigen. Zo legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS weinig coherente verklaringen af over de manier waarop uw telefonische communicatie met R. verliep. Enerzijds stelde u dat u R. op elk moment van de dag kon bellen en dat zij altijd bereikbaar was. Soms belde u haar om tien uur 's nachts, soms om vijf uur 's namiddags, soms om één uur. R. kon volgens uw verklaringen altijd de telefoon beantwoorden. U wist totaal niet dat zij een echtgenoot had en u had hier ook nooit bij stilgestaan omdat u haar gedrag niet verdacht vond (NPO, p. 13). Toen u vervolgens gevraagd werd of R. dan geen voorzorgsmaatregelen nam om te vermijden dat haar echtgenoot jullie relatie zou ontdekken, legde u echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat u R. niet belde wanneer haar echtgenoot aanwezig was (NPO, p. 20). Nog daargelaten dat dit weinig geloofwaardig overkomt, aangezien u niet bij elk telefoongesprek op voorhand kon weten of haar echtgenoot aanwezig zou zijn, is deze verklaring ook weinig coherent met wat u hierover eerder verklaarde. In het begin van jullie relatie was u immers niet op de hoogte van het bestaan van R.'s echtgenoot en belde u haar op elk moment van de dag (cf. supra). Geconfronteerd met deze incoherentie, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat R. aan de telefoon meestal zei dat ze bij haar broer of bij haar familie was en daardoor niet met u kon praten. U voegde hieraan toe dat u haar niet de hele tijd kon telefoneren omdat u het te druk had met werken (NPO, p. 20). Deze uitleg is echter weinig coherent met uw eerdere verklaring dat u R. op elk moment van de dag kon bellen en dat ze uw telefoons altijd beantwoordde, zonder dat dit voor u als verdacht overkwam (cf. supra). Uw incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen over uw omgang met R. ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling met haar een verboden relatie gehad te hebben. Dat aan uw relatie met R. getwijfeld dient te worden, blijkt ook uit de vaststelling dat u amper informatie kon verstrekken over de precieze functie die R.'s echtgenoot had bij de Iraanse veiligheidsdiensten. Verder dan dat hij een gevaarlijke man was die voor de Sepah werkte en in Syrië vocht in de oorlog, kwam u niet (NPO, p. 14 en p. 15). U wist niet wat zijn precieze functie was of in welke afdeling van de sepah hij zat (NPO, p. 14). Daarnaast kon u ook niets vertellen over het verloop van R.'s huwelijk met M. na uw vertrek uit Iran. Zo wist u niet wat er na uw vertrek met R. is gebeurd en heeft u haar na uw vertrek uit Iran nooit meer kunnen contacteren (NPO, p. 16). U wist zelfs niet of R. en M. vandaag de dag nog steeds getrouwd zijn (NPO, p. 18). Uw stelling dat u aan uw vriend D. heeft gevraagd om naar R. op zoek te gaan, waarna hij vijf tot zes keer aan haar huis ging zitten wachten zonder dat hij haar heeft kunnen vinden, is louter een blote bewering van uw kant die allerminst kan overtuigen (NPO, p. 18). Hetzelfde geldt voor uw stelling dat u R. niet heeft kunnen vinden op internet en dat haar telefoonnummer in Iran is doorgegeven aan een andere persoon, waardoor u haar ook niet onrechtstreeks kan bereiken (NPO, p. 16 en p. 18). Geen van deze verklaringen biedt bovendien een bevredigende uitleg voor uw onwetendheid wat betreft M.s exacte positie bij de sepah en wat betreft de huidige status van zijn huwelijk met R.. Aangezien M. volgens uw verklaringen een gerespecteerd lid van de Iraanse maatschappij is en aangezien u volgens uw verklaringen nog steeds contacten onderhoudt met uw vrienden en familie in Iran, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u van deze zaken op de hoogte zou zijn. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die

elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling in Iran een geheime relatie gehad te hebben met R. A.. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw relatie met R., kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat uw echtgenote E. in Iran een klacht tegen u neerlegde. Dat u met R. was vreemdgegaan, was volgens uw verklaringen immers de aanleiding voor deze klacht (NPO, p. 21). Overigens legde u ook wat deze door E. tegen u neergelegde klacht betreft uiterst vage en weinig concrete verklaringen af. Zo kon u geen kopie van die klacht voorleggen en kon u ook geen verdere informatie verschaffen over de precieze inhoud ervan of het verloop van de verdere procedure (NPO, p. 21). Uw stelling dat u vijf jaar geleden meermaals werd opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen naar aanleiding van de klacht die E. tegen u had neergelegd, is een blote bewering die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 21). Uw verklaring dat het uw vader niet is gelukt om de brieven van de rechtbank aan B. te ontfutselen, houdt geen steek. Er kan immers niet worden begrepen waarom B. deze brieven, die immers in uw nadeel spelen, voor uw vader verborgen zou willen houden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het bestaan van deze brieven strijdig is met de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar antwoordde u immers ontkennend op de vraag of er ooit een proces tegen u was opgestart voor de rechtbank (Verklaring CGVS, vraag 3.2). Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw relatie met R., kan daarnaast ook niet langer geloof gehecht worden aan uw vrees door R.'s echtgenoot te zullen worden vermoord. Het was immers omdat M. uw relatie met zijn echtgenote ontdekte, dat u Iran diende te ontvluchten. Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat u ook weinig plausibele en weinig coherente verklaringen aflegde met betrekking tot de omstandigheden waarin M. u en R. in bed betrapte. Zo stelde u, gevraagd hoe M. wist dat er een man in huis was, dat uw schoenen buiten voor de deur stonden (NPO, p. 16). Even later corrigeerde u deze stelling en stelde u dat uw schoenen binnen in huis stonden, naast de voordeur (NPO, p. 16). Gevraagd op welke manier M. voordat hij het huis was binnengekomen uw schoenen kon zien, antwoordde u ontwijkend dat hij misschien al op voorhand van iemand anders gehoord had dat R. een affaire had (NPO, p. 16). Deze verklaring is echter strijdig met uw eerdere stelling dat hij het merkte aan uw schoenen die bij de deur stonden (cf. supra). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vrees. Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw vrees om bij terugkeer naar Iran door M. A. te worden vermoord, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten te zullen worden gedood. Uw vrees voor de Iraanse autoriteiten is immers rechtstreeks gelinkt aan uw vrees voor M. A. en het feit dat hij volgens uw verklaringen voor de Iraanse autoriteiten werkzaam is (NPO, p. 18 en p. 22). Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u bijzonder vage en weinig specifieke verklaringen aflegde over de problemen die uw werkgever zouden te beurt gevallen zijn na uw vertrek uit Iran. Zo wist u niet hoe vaak de agenten van Ettela'at naar de winkel kwamen waar u werkte (NPO, p. 17). U wist ook niet hoeveel agenten er bij die inval betrokken waren of van welke instantie deze agenten afkomstig waren (NPO, p. 17). Uw uitleg dat uw vriend D. geen informatie ging vragen aan de eigenaar van de winkel omdat hij niet wilde dat iemand te weten zou komen dat hij in contact staat met u, volstaat niet om uw onwetendheid op dit punt te verklaren (NPO, p. 18). Gezien D. in hetzelfde winkelcentrum werkte als uzelf, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij bovenstaande informatie zou kunnen achterhalen zonder daarbij zijn vriendschapsband met u te vermelden. Het is in dit verband ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat u de inval van de autoriteiten bij uw werkgever niet vermeldde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vage, weinig concrete en weinig coherente verklaringen op dit punt bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig van uw vrees voor de Iraanse autoriteiten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees om bij terugkeer naar Iran in problemen te komen met M. A. of de Iraanse autoriteiten. Wat betreft uw stelling dat u op uw twaalfde seksueel werd misbruikt door een van de mannen voor wie u goederen diende te verplaatsen in de bazaar, dient te worden vastgesteld dat u de naam van de dader niet kent, wat uw geloofwaardigheid enigszins ondermijnt (NPO, p. 19). Verder dient in dit verband ook te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen in de bazaar werkte omdat u hierdoor door uw stiefmoeder B. werd verplicht (NPO, p. 12). Doordat geen geloof wordt gehecht aan het huwelijk van uw vader met B. H., komt echter ook de geloofwaardigheid van uw eigen tewerkstelling in de bazaar in het gedrang (cf. supra). Daardoor dient ook getwijfeld te werden aan de door u geschetste omstandigheden waarin het door u aangehaalde seksueel misbruik plaatsvond. Hoe dan ook betreft het hier een eenmalige gebeurtenis die dateert van meer dan twintig jaar geleden. Bijgevolg kan deze dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Dit feit is bovendien te ver in de tijd gesitueerd om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging, wat u overigens zelf ook erkende (NPO, p. 19). Het door u neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet aantasten. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. De opmerkingen van uw advocate aan het einde van het persoonlijk onderhoud zijn evenmin

van die aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen ombuigen. Haar stelling dat u zich er niet bewust van was dat de asielinstanties in Nederland vertrouwelijkheid garanderen, kan niet gevolgd worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt immers dat u voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud met de Nederlandse autoriteiten duidelijk werd gemaakt dat het feit dat u in Nederland had aangevraagd nooit aan de Iraanse autoriteiten zou worden gemeld en dat de informatie in uw dossier nooit aan de Iraanse autoriteiten of aan derden zou worden verstrekt zonder uw uitdrukkelijke toestemming. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat u voldoende geïnformeerd was over de gangbare procedure. Overigens kan ook niet worden begrepen waarom de door u in Nederland aangehaalde homoseksualiteit en bekering tot het christendom vanuit het standpunt van de Iraanse autoriteiten minder problemen zou opleveren dan de door u in uw huidige verzoek om internationale bescherming aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarnaast biedt deze verklaring van uw advocate ook geen bevredigende uitleg voor de vaststelling dat u in Nederland niet de waarheid vertelde over de huidige verblijfplaats van uw moeder, het tweede huwelijk van uw vader of het feit dat uw broer en zussen enkel via vaderskant aan u verwant zijn (cf. supra). De context van de door u in Nederland aangehaalde asielmotieven (i.e. uw bekering tot het christendom en uw homoseksuele relatie met een zekere Mehdi) is immers op geen enkele manier gelinkt aan uw gezinssamenstelling in Iran. Er was dan ook geen enkele concrete aanleiding voor u om hierover in Nederland valselijke verklaringen af te leggen. De stelling van uw advocate dat de door u aangehaalde feiten dateren van zes of zeven jaren geleden volstaat niet om de vele tegenstrijdigheden en incoherenties die hierboven werden vastgesteld te verklaren (cf. supra). Hetzelfde geldt voor de stelling van uw advocate dat veel door u aangehaalde zaken plaatsvonden terwijl u niet persoonlijk aanwezig was (cf. supra). Dat het zeer moeilijk is voor u om uw paspoort en shenasnameh te verkrijgen omdat uw voormalige echtgenote zeer kwaad is op u, is louter een blote bewering die niet volstaat niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw huwelijk met E. te herstellen (cf. supra). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. (…).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en betwist deze. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt hij dat de Iraanse autoriteiten vaak geen documenten geven aan gedwongen terugkeerders en dat er weinig informatie beschikbaar is over hun situatie. Verzoeker zal bij een terugkeer ook worden gezien als een landverrader.

Verzoeker concludeert dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker geeft aan dat hij als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.2. Er worden geen bijkomende stukken ingediend.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.
De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.
De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.
Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.
De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).
De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.
Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:
(i) verzoekers geloofwaardigheid wordt ernstig aangetast door de vaststelling dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet de waarheid sprak over zijn motieven bij zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland, hij zei dat hij had vermeld dat hij zich bekeerd had tot het christendom terwijl uit de Nederlandse documenten blijkt dat hij verklaard had een clandestiene homoseksuele relatie te hebben gehad, hij heeft hiermee doelbewust zijn in Nederland aangehaalde asielmotieven trachten te verbergen voor de Belgische asielinstanties, dit ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid;
(ii) de verklaringen die verzoeker in Nederland aflegde, zijn op meerdere vlakken in strijd met de aangehaalde asielmotieven in het kader van zijn huidig verzoek, o.a. over zijn gezinssamenstelling;
(iii) aan het huwelijk van zijn vader met zijn stiefmoeder B. kan geen geloof worden gehecht: verzoeker legde geen enkel document neer om dit huwelijk of B.'s identiteit te staven, hij legt ook geen huwelijksakte van zijn vader en moeder neer, verzoeker heeft nochtans contact met zijn vader die hem zijn Karte Melli doorstuurde; verzoeker legde ook bevreemdende verklaringen af om het ontbreken van zijn vaders huwelijksakte te staven;
(iv) de geloofwaardigheid van verzoekers huwelijk met E.A. komt op de helling te staan door de ongeloofwaardigheid van zijn vaders huwelijk met B., omdat verzoeker geen enkel document neerlegde om dit huwelijk te staven en omdat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de afwikkeling van zijn huwelijk na zijn plotse vertrek uit Iran, zo weet hij niet of hij gescheiden is en of E. hiertoe een procedure heeft opgestart;
(v) er kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van verzoekers verboden relatie met R: 1) het gedwongen huwelijk met E. is niet geloofwaardig, daarom ook niet de geheime relatie met R. die verzoeker aanging om aan zijn huwelijk met E. te ontsnappen; 2) verzoekers verklaringen over deze verboden relatie kunnen maar moeilijk overtuigen: hij legde weinig coherente verklaringen af over de manier waarop de telefonische communicatie verliep en over de voorzorgsmaatregelen die R. nam, verzoeker kon amper informatie verstrekken over de precieze functie die R.'s echtgenoot had bij de Iraanse veiligheidsdiensten, hij kon niets vertellen over het verloop van R.'s huwelijk na zijn vertrek uit Iran;
(vi) er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers stelling dat zijn echtgenote E. tegen hem een klacht heeft ingediend gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verboden relatie met R.; verzoeker legde inzake deze klacht ook uiterst vage en weinig concrete verklaringen af en kan er geen documenten van voorleggen;
(vii) er kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers vrees om door R.'s echtgenoot te zullen worden vermoord, gezien aan deze verboden relatie geen geloof kan worden gehecht; daarnaast wordt gewezen op de weinig plausibele en weinig coherente verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot de omstandigheden waarin M. verzoeker en R. betrapte;
(viii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees om bij een terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten te worden gedood, gezien verzoekers vrees voor de echtgenoot van R. niet geloofwaardig is; verzoeker legt bovendien bijzonder vage en weinig specifieke verklaringen af over de problemen die zijn werkgever ondervond na verzoekers vertrek, hij vermeldde deze inval bij zijn werkgever niet op de DVZ;
(ix) verzoekers stelling dat hij op zijn twaalfde seksueel werd misbruikt, hangt samen met zijn werk in de bazar waartoe hij verplicht werd door zijn stiefmoeder B., er wordt echter geen geloof gehecht aan dit huwelijk en dus ook niet aan verzoekers tewerkstelling in de bazar, daardoor wordt getwijfeld aan de door verzoeker geschetste omstandigheden van het seksueel misbruik, hoe dan ook betreft dit een eenmalige gebeurtenis van meer dan 20 jaar geleden;
(x) het door verzoeker neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet wijzigen;
(xi) de opmerkingen van verzoekers advocate kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen.
Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoeker dat M.A. hem zal vermoorden omdat hij seksuele betrekkingen had met zijn echtgenote, M.A. werkt voor de Iraanse autoriteiten zodat ook deze

autoriteiten verzoeker zullen opsporen. Verzoeker vreest ook dat zijn echtgenote een klacht tegen hem heeft ingediend omdat hij overspel heeft gepleegd.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2.1. Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt vooreerst het volgende overwogen inzake verzoekers asielaanvraag in Nederland: *"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid ernstig aangetast wordt door de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de waarheid vertelde wat betreft de door u aangehaalde motieven tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Nederland. U gaf op het CGVS immers aan dat u in Nederland had verklaard dat u zich bekeerd had tot het christendom (NPO, p. 11). U voegde hieraan toe dat uw bekering tot het christendom niet oprecht was en dat u het louter verzonnen had om zo internationale bescherming te kunnen verkrijgen (NPO, p. 10 en p. 11). U stelde dat u schrik had om in Nederland uw echte verhaal te vertellen omdat u vreesde te zullen worden teruggestuurd naar Iran (NPO, p. 10 en p. 11). Nadat uw verzoek door de Nederlandse autoriteiten geweigerd werd, besloot u om in een nieuw verzoek de waarheid te vertellen en zo uw leven te herbeginnen (NPO, p. 11). Aan deze versie van de feiten kan echter geen geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat u in Nederland om internationale bescherming verzocht omdat u in Iran een clandestiene homoseksuele relatie had met een zekere Mehdi. U verklaarde tegenover de Nederlandse autoriteiten te vrezen dat uw vader of de Iraanse autoriteiten u zouden doden omdat u seksuele betrekkingen had gehad met een man. Deze verklaringen werden door de Nederlandse autoriteiten als ongeloofwaardig ingeschat. Het was pas tijdens uw beroepsprocedure in Nederland dat u uw bekering tot het christendom opwierp als motief voor uw verzoek, waarbij u deze bekering tot het christendom linkte aan uw seksuele oriëntatie (cf. administratief dossier). Nochtans vermeldde u deze door u aangehaalde homoseksuele betrekkingen niet toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd wat u precies in Nederland tegenover de autoriteiten had verklaard (NPO, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat u de door u in Nederland aangehaalde asielmotieven doelbewust heeft trachten te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Op die manier maakte u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om zicht te krijgen op uw reële situatie. Uw onwil om op een normale manier met de vertegenwoordiger van het Commissariaat-generaal mee te werken, ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid. De vaststelling dat u zich in Nederland herhaaldelijk doelbewust een bepaald profiel heeft aangemeten dat niet overeenstemde met de werkelijkheid enkel en alleen met het oog op het verkrijgen van een verblijfsstatus in Europa, kan bovendien geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor verder op de helling te staan."*

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij bij het CGVS geantwoord heeft dat hij zijn religie wilde veranderen, er werd hem nooit gevraagd of hij andere asielmotieven had ingeroepen en of hij zijn werkelijke familiale achtergrond had voorgesteld, hij werd hiermee nooit geconfronteerd. Verzoeker wijst erop dat hij nooit heeft proberen te verbergen dat hij geen werkelijke situatie had voorgesteld in Nederland, maar dat hij verklaard heeft dat hij had vernomen dat Nederland mensen terugstuurde naar Iran en dat die waren opgehangen, hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen. Ten onrechte werd geconcludeerd dat verzoeker doelbewust zijn in Nederland aangehaalde asielmotieven wilde verbergen.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker inzake zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland bang was om zijn echte verhaal te vertellen en dat hij dus iets verzonnen heeft (CGVS, p. 10). Daarna wordt aan verzoeker gevraagd "*Wat heeft u dan precies gezegd in Nederland?*" (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat aan verzoeker een open vraag werd gesteld en dat hij alles wat hij verzonnen had, kon vertellen. Hij antwoordde enkel dat hij gezegd had dat hij zijn religie wilde veranderen (CGVS, p. 11). Het gaat niet op te zeggen dat hem hierna niet verder werd gevraagd naar andere motieven. Verzoeker had hier zelf aan kunnen toevoegen dat hij ook (en initieel) verklaard had een homoseksuele relatie gehad te hebben maar heeft dit niet gedaan. Het motief in dit verband houdt dus stand. De Raad wijst erop dat verder in de bestreden beslissing nog wordt gemotiveerd "*De opmerkingen van uw advocate aan het einde van het persoonlijk*

onderhoud zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen ombuigen. Haar stelling dat u zich er niet bewust van was dat de asielinstanties in Nederland vertrouwelijkheid garanderen, kan niet gevolgd worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt immers dat u voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud met de Nederlandse autoriteiten duidelijk werd gemaakt dat het feit dat u in Nederland had aangevraagd nooit aan de Iraanse autoriteiten zou worden gemeld en dat de informatie in uw dossier nooit aan de Iraanse autoriteiten of aan derden zou worden verstrekt zonder uw uitdrukkelijke toestemming. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat u voldoende geïnformeerd was over de gangbare procedure. Overigens kan ook niet worden begrepen waarom de door u in Nederland aangehaalde homoseksualiteit en bekering tot het christendom vanuit het standpunt van de Iraanse autoriteiten minder problemen zou opleveren dan de door u in uw huidige verzoek om internationale bescherming aangehaalde vervolgingsfeiten." Verzoeker betwist deze motieven niet en de Raad sluit zich erbij aan.

2.3.4.2.2. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoekers afgelegde verklaringen in Nederland op meerdere vlakken in strijd zijn met zijn huidige asielmotieven, onder andere over zijn gezinssituatie.

Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat het voor hem niet mogelijk was om een document te verkrijgen ten bewijze van het huwelijk van zijn vader met zijn stiefmoeder. Verzoeker wijst erop dat hij heeft uitgelegd in welke mate zijn vader onder het juk van zijn echtgenote leeft en dat deze vrouw veel informatie en documenten tegenhoudt. Verzoekers vader is blijkbaar bang om zijn echtgenote tegen te spreken en probeert te vermijden dat zij op de hoogte is dat hij contact heeft met zijn zoon. In deze omstandigheden is het moeilijk voor verzoeker om documenten te verkrijgen zonder dat zijn vader definitief het contact met hem verbreekt. Verzoeker meent dat voor het overige zijn verklaringen over zijn familiale achtergrond duidelijk en niet tegenstrijdig zijn. Dat verzoeker in Nederland geen melding heeft gemaakt van zijn stiefmoeder, is het gevolg van zijn vrees dat de Nederlandse autoriteiten de Iraanse overheden zouden informeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van zijn reeds afgelegde verklaringen, met name dat het moeilijk is om van zijn vader documenten te verkrijgen. Door deze loutere herhaling doet verzoeker echter geen afbreuk aan de pertinente motieven in dit verband die steunen op de stukken van het administratief dossier: *"Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland op meerdere vlakken in strijd zijn met de door u aangehaalde asielmotieven in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader u weghaalde van uw moeder T. A. toen u zeven jaar oud was en dat u sindsdien geen contact meer met uw moeder heeft (NPO, p. 5). U voegde hieraan toe dat u opgroeide in het gezin van uw vader en uw stiefmoeder B. H. en dat uw broer en twee zussen enkel langs vaderskant met u verwant zijn (NPO, p. 5 en p. 6). In Nederland legde u echter heel andere verklaringen af. Daar maakte u immers geen gewag van een stiefmoeder en stelde u dat uw vader en moeder nog steeds op hetzelfde adres leven in Teheran (cf. administratief dossier). Bovendien blijkt uit de verklaringen die u in Nederland aflegde ook niet dat uw broer en twee zussen enkel langs vaderskant met u verwant zouden zijn (cf. administratief dossier). De vaststelling dat de verklaringen die u in Nederland aflegde met betrekking tot uw gezinssituatie niet overeenstemmen met wat u hierover in België verklaarde, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in Iran samenleefde met uw vader en stiefmoeder B. H."*

Evenmin wordt met deze verklaring in het verzoekschrift afbreuk gedaan aan het uitgebreide motief dat geen geloof kan worden gehecht aan het huwelijk van verzoekers vader met zijn stiefmoeder B.

Waar verzoeker verwijst naar zijn angst dat de Nederlandse autoriteiten zijn informatie zouden doorgeven aan de Iraanse autoriteiten, wordt herhaald dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud met de Nederlandse autoriteiten duidelijk werd gemaakt dat het feit dat hij in Nederland asiel had aangevraagd nooit aan de Iraanse autoriteiten zou worden gemeld en dat de informatie in zijn dossier nooit aan de Iraanse autoriteiten of aan derden zou worden verstrekt zonder verzoekers uitdrukkelijke toestemming. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker voldoende geïnformeerd was over de gangbare procedure.

2.3.4.2.3. De bestreden beslissing vervolgt met het motief dat bij verzoekers eigen huwelijk de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden. Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat hij nochtans verklaard heeft dat hij bij zijn vertrek alle documenten heeft moeten achterlaten en dat hij deze onmogelijk kan opvragen bij zijn echtgenote, die kwaad is op hem. Dat zijn echtgenote en zijn stiefmoeder familie van

elkaar zijn, brengt nog niet mee dat verzoekers vader hem deze documenten zou kunnen bezorgen, verzoeker heeft al uitgelegd dat zijn vader niet over de ruimte beschikt om deze documenten via zijn huidige echtgenote op te vragen. Deze uitleg *post factum* en loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen doen geen afbreuk aan volgend motief:" *Dat bij uw huwelijk met E. A. de nodige vraagtekens dienen geplaatst te worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u geen enkel document neerlegde om het bestaan van dit huwelijk te staven. Zo legt u geen shenasnameh neer waaruit uw huwelijk met E. zou kunnen blijken en beschikt u evenmin over een huwelijksakte (NPO, p. 9). Uw verklaring dat deze documenten zich nog steeds in het huis van uw voormalige echtgenote bevinden, is geen afdoende verklaring om het ontbreken ervan te verklaren. Volgens uw verklaringen staat uw voormalige echtgenote immers nog steeds in contact met haar tante B. H., de echtgenote van uw vader (NPO, p. 9). Aangezien uw vader (i) nog steeds in contact staat met u, (ii) een kopie van uw karte melli doorstuurde vanuit Iran en (iii) volgens uw verklaringen getrouwd is met B. H., kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u via uw vader een kopie van uw shenasnameh en huwelijksakte zou kunnen bemachtigen. Uw nalaten ter zake ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw huwelijk met E. A.*
Het is in dit verband ook belangrijk om op te merken dat u ook vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de afwikkeling van uw huwelijk met E. na uw plotse vertrek uit Iran. Zo wist u niet of u ooit uit de echt bent gescheiden met E. en wist u evenmin of zij hiertoe ooit een procedure had opgestart in Iran (NPO, p. 8). Nochtans staat E. volgens uw verklaringen nog steeds in contact met de echtgenote van uw vader en kunnen op dit punt dus wel degelijk meer specifieke verklaringen van u verwacht worden. Uw vage en weinig concrete verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van het door u geschetste huwelijk met E. verder onderuit.
Door het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met E. A."

2.3.4.2.4. Inzake verzoekers buitenhuwelijkse relatie met R. legt hij in het verzoekschrift uit dat zijn verklaringen over het telefonisch contact niet tegenstrijdig zijn. Verzoeker wilde enkel zijn verbazing benadrukken toen hij vernam dat R. getrouwd was, omdat ze toch altijd de telefoon opnam. Hij blijft dus bij zijn verklaring dat hij haar altijd mocht opbellen en dat ze opnam. Hij ging gewoon meer in detail toen een vraag met een andere doelstelling werd gesteld: zij nam telkens op maar was niet altijd beschikbaar om te praten, ze vertelde dan vb. dat ze bij haar broer was.

Deze uitleg *post factum* is niet van aard om afbreuk te doen aan volgend motief: *"Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook uw verklaringen over uw verboden relatie met R. A. maar moeilijk konden overtuigen. Zo legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS weinig coherente verklaringen af over de manier waarop uw telefonische communicatie met R. verliep. Enerzijds stelde u dat u R. op elk moment van de dag kon bellen en dat zij altijd bereikbaar was. Soms belde u haar om tien uur 's nachts, soms om vijf uur 's namiddags, soms om één uur. R. kon volgens uw verklaringen altijd de telefoon beantwoorden. U wist totaal niet dat zij een echtgenoot had en u had hier ook nooit bij stilgestaan omdat u haar gedrag niet verdacht vond (NPO, p. 13). Toen u vervolgens gevraagd werd of R. dan geen voorzorgsmaatregelen nam om te vermijden dat haar echtgenoot jullie relatie zou ontdekken, legde u echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat u R. niet belde wanneer haar echtgenoot aanwezig was (NPO, p. 20). Nog daargelaten dat dit weinig geloofwaardig overkomt, aangezien u niet bij elk telefoongesprek op voorhand kon weten of haar echtgenoot aanwezig zou zijn, is deze verklaring ook weinig coherent met wat u hierover eerder verklaarde. In het begin van jullie relatie was u immers niet op de hoogte van het bestaan van R.'s echtgenoot en belde u haar op elk moment van de dag (cf. supra). Geconfronteerd met deze incoherentie, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat R. aan de telefoon meestal zei dat ze bij haar broer of bij haar familie was en daardoor niet met u kon praten. U voegde hieraan toe dat u haar niet de hele tijd kon telefoneren omdat u het te druk had met werken (NPO, p. 20). Deze uitleg is echter weinig coherent met uw eerdere verklaring dat u R. op elk moment van de dag kon bellen en dat ze uw telefoons altijd beantwoordde, zonder dat dit voor u als verdacht overkwam (cf. supra). Uw incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen over uw omgang met R. ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling met haar een verboden relatie gehad te hebben."*

Inzake de functie van R.'s echtgenoot stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het onredelijk is meer informatie van hem te verwachten. Hij meent dat hij zeer uitgebreid heeft uitgelegd wat hij wist en in welke mate dit een gevaarlijke man was. Hij wist ook hoelang ze al getrouwd was en dat zij en haar echtgenoot nicht en neef waren. Verzoeker heeft ook uitgelegd dat R.'s antwoorden op zijn vragen over haar man ontwijkend waren want dat ze zelf niet overtuigd was of wat zij wist, klopte. Verzoeker wijst

erop dat hij in het begin van hun relatie zelfs niet wist dat ze getrouwd was, een buitenhuwelijkse relatie gaat gepaard met een zekere discretie.
"Dat aan uw relatie met R. getwijfeld dient te worden, blijkt ook uit de vaststelling dat u amper informatie kon verstrekken over de precieze functie die R.'s echtgenoot had bij de Iraanse veiligheidsdiensten. Verder dan dat hij een gevaarlijke man was die voor de Sepah werkte en in Syrië vocht in de oorlog, kwam u niet (NPO, p. 14 en p. 15). U wist niet wat zijn precieze functie was of in welke afdeling van de sepah hij zat (NPO, p. 14)." Dat verzoeker op de hoogte was van de duur van dit huwelijk en van het feit dat R. en haar man nicht en neef waren, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen informatie kon en kan verschaffen over de functie van haar echtgenoot. Dit maakt juist de kern uit van zijn asielrelaas, gezien verzoeker vreest door deze machtige en gevaarlijke man gedood te worden bij een terugkeer naar Iran en vreest dat via deze persoon ook de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers overspelige relatie en hem daarom willen vervolgen. Er mag bijgevolg in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker meer concrete informatie over deze persoon zou kunnen verschaffen. De Raad sluit zich er ook bij aan dat aangezien de echtgenoot van R. volgens verzoeker een gerespecteerd lid van de Iraanse maatschappij is en aangezien verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn vrienden en familie in Iran, verwacht kan worden dat hij van deze zaken op de hoogte is.

Inzake het huidige lot van R. houdt het CGVS volgens verzoeker geen rekening met al de pogingen die hij heeft ondernomen om zich te informeren over haar. Het is volgens hem geen blote bewering dat hij zich via een vriend probeerde te informeren en hij ziet moeilijk in wat hij nog meer had kunnen doen, gezien de Iraanse context. Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met het volgend motief van de bestreden beslissing, kan verzoeker hieraan echter geen afbreuk doen: *"Daarnaast kon u ook niets vertellen over het verloop van R.'s huwelijk met M. na uw vertrek uit Iran. Zo wist u niet wat er na uw vertrek met R. is gebeurd en heeft u haar na uw vertrek uit Iran nooit meer kunnen contacteren (NPO, p. 16). U wist zelfs niet of R. en M. vandaag de dag nog steeds getrouwd zijn (NPO, p. 18). Uw stelling dat u aan uw vriend D. heeft gevraagd om naar R. op zoek te gaan, waarna hij vijf tot zes keer aan haar huis ging zitten wachten zonder dat hij haar heeft kunnen vinden, is louter een blote bewering van uw kant die allerminst kan overtuigen (NPO, p. 18). Hetzelfde geldt voor uw stelling dat u R. niet heeft kunnen vinden op internet en dat haar telefoonnummer in Iran is doorgegeven aan een andere persoon, waardoor u haar ook niet onrechtstreeks kan bereiken (NPO, p. 16 en p. 18)."*

2.3.4.2.5. De bestreden beslissing vervolgt: *"Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw relatie met R., kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat uw echtgenote E. in Iran een klacht tegen u neerlegde. Dat u met R. was vreemdgegaan, was volgens uw verklaringen immers de aanleiding voor deze klacht (NPO, p. 21). Overigens legde u ook wat deze door E. tegen u neergelegde klacht betreft uiterst vage en weinig concrete verklaringen af. Zo kon u geen kopie van die klacht voorleggen en kon u ook geen verdere informatie verschaffen over de precieze inhoud ervan of het verloop van de verdere procedure (NPO, p. 21). Uw stelling dat u vijf jaar geleden meermaals werd opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen naar aanleiding van de klacht die E. tegen u had neergelegd, is een blote bewering die u niet kon staven met documenten (NPO, p. 21). Uw verklaring dat het uw vader niet is gelukt om de brieven van de rechtbank aan B. te ontfutselen, houdt geen steek. Er kan immers niet worden begrepen waarom B. deze brieven, die immers in uw nadeel spelen, voor uw vader verborgen zou willen houden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het bestaan van deze brieven strijdig is met de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar antwoordde u immers ontkennend op de vraag of er ooit een proces tegen u was opgestart voor de rechtbank (Verklaring CGVS, vraag 3.2)."*

In het verzoekschrift erkent verzoeker dat zijn verklaringen als onduidelijk mogen worden beschouwd maar dat hij zelf geen verdere kennis heeft van de stand van deze zaak. Verzoeker wijst erop dat hij het onderscheid niet kent tussen convocatie, het neerleggen van een klacht, de indiening van een straf of familiale procedure. Voor zover hij weet is de klacht ingediend door zij echtgenote enkel een burgerlijke klacht en geen strafrechtelijke. Voor zover hij weet werd hij niet vervolgd of gestraft hiervoor. De Raad stelt vast dat deze loutere uitleg *post factum* geen afbreuk kan doen aan dit motief.

2.3.4.2.6. Inzake de verklaringen van verzoeker over de omstandigheden waarin R.'s echtgenoot R. en verzoeker betrapte, legt verzoeker uit dat er geen tegenstrijdigheid is. Dit heeft immers te maken met de specifieke positie van een huis in Iran, en met de specifieke positie van dit huis in het bijzonder. Verzoeker legt uit dat dit huis eerst een poort had, dan een tuin, dan het gebouw zelf. In dit gebouw was er een deur en dan een hall, waar de schoenen achtergelaten worden. Verzoeker en R. bevonden zich

in een kamer en het is de deur van die kamer die gesloten was. R.'s echtgenoot kon dus het huis betreden, de schoenen van een andere man zien, maar kon de kamer niet binnen.

Deze uitleg *post factum*, die niet strookt met de eigen verklaringen van verzoeker in dit verband (CGVS, p. 16), kan geen afbreuk doen aan volgend motief: *"Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat u ook weinig plausibele en weinig coherente verklaringen aflegde met betrekking tot de omstandigheden waarin M. u en R. in bed betrapte. Zo stelde u, gevraagd hoe M. wist dat er een man in huis was, dat uw schoenen buiten voor de deur stonden (NPO, p. 16). Even later corrigeerde u deze stelling en stelde u dat uw schoenen binnen in huis stonden, naast de voordeur (NPO, p. 16). Gevraagd op welke manier M. voordat hij het huis was binnengekomen uw schoenen kon zien, antwoordde u ontwijkend dat hij misschien al op voorhand van iemand anders gehoord had dat R. een affaire had (NPO, p. 16). Deze verklaring is echter strijdig met uw eerdere stelling dat hij het merkte aan uw schoenen die bij de deur stonden (cf. supra). Uw wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vrees."*

2.3.4.2.7. De bestreden beslissing vervolgt: *"Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw vrees om bij terugkeer naar Iran door M. A. te worden vermoord, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten te zullen worden gedood. Uw vrees voor de Iraanse autoriteiten is immers rechtstreeks gelinkt aan uw vrees voor M. A. en het feit dat hij volgens uw verklaringen voor de Iraanse autoriteiten werkzaam is (NPO, p. 18 en p. 22). Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u bijzonder vage en weinig specifieke verklaringen aflegde over de problemen die uw werkgever zouden te beurt gevallen zijn na uw vertrek uit Iran. Zo wist u niet hoe vaak de agenten van Ettela'at naar de winkel kwamen waar u werkte (NPO, p. 17). U wist ook niet hoeveel agenten er bij die inval betrokken waren of van welke instantie deze agenten afkomstig waren (NPO, p. 17). Uw uitleg dat uw vriend D. geen informatie ging vragen aan de eigenaar van de winkel omdat hij niet wilde dat iemand te weten zou komen dat hij in contact staat met u, volstaat niet om uw onwetendheid op dit punt te verklaren (NPO, p. 18). Gezien D. in hetzelfde winkelcentrum werkte als uzelf, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij bovenstaande informatie zou kunnen achterhalen zonder daarbij zijn vriendschapsband met u te vermelden. Het is in dit verband ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat u de inval van de autoriteiten bij uw werkgever niet vermeldde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw vage, weinig concrete en weinig coherente verklaringen op dit punt bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig van uw vrees voor de Iraanse autoriteiten."*

Verzoeker gaat niet in op het motief dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees om bij terugkeer naar Iran door R.'s echtgenoot te worden vermoord en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vrees om door de Iraanse autoriteiten te worden vermoord.

Verzoeker gaat enkel in op het argument dat hij bijzonder vage en weinig specifieke verklaringen aflegde over de problemen van zijn werkgever na zijn vertrek en dat hij dit niet heeft vermeld bij de DVZ. Hij legt in dit verband uit dat deze feiten dateren van zeven jaar geleden, dat hij zelf niet aanwezig was en dat hij alleen maar kan vertellen wat zijn vriend hem zei. Verzoeker wijst op zijn verklaringen zoals die terug te vinden zijn op p. 16 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat hij dit niet heeft vermeld bij de DVZ komt enkel omdat hij dit als een detail beschouwt, slechts een gevolg van zijn problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw louter verwijst naar reeds eerder afgelegde verklaringen en eraan toevoegt dat de feiten dateren van lang geleden. Opnieuw wordt vastgesteld dat een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen, geen afbreuk kan doen aan het motief over deze verklaringen. Dat verzoeker een andere visie heeft dan de commissaris-generaal hierover, volstaat evenmin om afbreuk te doen aan dit motief. Verzoekers opmerking dat de feiten dateren van lang geleden, ontslaat hem niet van het feit dat van hem kan verwacht worden dat hij zijn relaas zo gedetailleerd mogelijk weergeeft en aannemelijke verklaringen aflegt. Daarbij komt dat verzoeker dit element inderdaad niet heeft vermeld bij de DVZ.

2.3.4.2.8. Inzake het document dat verzoeker heeft voorgelegd, voert hij in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing die handelen over dit document, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat dit stuk bovenstaande appreciatie niet kan ombuigen.

Verzoeker uit geen kritiek tegen het motief inzake het feit dat het seksueel misbruik dat hij op zijn twaalfde zou hebben meegemaakt, niet kan worden beschouwd als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding en tegen het motief over de opmerkingen van zijn advocate, zodat deze motieven als hier herhaald en bevestigd worden beschouwd.

2.3.4.3. De Raad sluit zich om bovenstaande redenen aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, dat verzoekers vage, weinig concrete en weinig coherente verklaringen het ongeloofwaardig karakter van zijn vrees voor de Iraanse autoriteiten bevestigen en dat het geheel van bovenstaande vaststellingen ertoe noopt te besluiten dat er in zijn hoofde geen sprake is van een gegronde vrees om bij een terugkeer naar Iran in de problemen te komen met de echtgenoot van R. of met de Iraanse autoriteiten.

2.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt gezien hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn overspelige relatie, zijn hieruit voortvloeiende vrees voor de echtgenoot van R. en zijn vrees voor de autoriteiten en zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven dus niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. DE SMET